

Caldrà emmarcar-se

El món marxa. El món no s'atura. Hi ha, però, per molt estrany que sembli, qui no se n'adona. Ens expliquem que aquella evolució subtilíssima, que s'ha vingut realitzant en tots els temps, sols l'apreciessin els esperits refinats. L'evolució d'ara, l'evolució de post-guerra i, en particular, la nostra; el salt realitzat de la monarquia a la República, sobretot i molt especialment havent passat pels set anys vergonyosos de dictadura, sembla que hauria d'ésser observada, vista, palpada per tothom. I no és, per dissort, així.

No anem a referir-nos als troglodites, o cavernícoles com ara se'ls anomena, que posen un interès extraordinari en voler fer retrogradar la Península ibèrica a èpoques pretèrites. Ens volem concretar a parlar de casa nostra, de Catalunya, on manifestacions diverses palesen que hi ha encara molta gent que no s'ha fet càrrec del canvi sofert en tots els ordres per la nostra societat contemporània.

Cada època ha amprat els adequats procediments de lluita. En cada instant de la història s'han adoptat pels propugnadors d'una idea, d'una doctrina o d'una transformació, els mitjans convenients, millor encara, els mitjans possibles per fer la seva propaganda. A cada període, una tàctica distinta. I no sempre escollida a voluntat.

Així podem observar en el transcurs de la història de la nostra terra la creació d'una variadíssima gama d'organismes de diferents matisos, amb objectius, aparentment, ben distints, però que, en realitat, tots tenien idèntica missió: extendre i avivar el foc sagrat de la llibertat.

El cas de Clavé, és ben típic. Qui ignora l'objectiu de Clavé en instituir els seus benemèrits agrupaments corals? L'educació musical de l'obrer català era l'objectiu aparent en una època en què la llibertat d'associació no era prou generosa que permetés l'organització de les democràcies catalanes. Per això les agrupacions corals de Clavé, en haver acomplert la seva missió, en desaparèixer la causa que induí a Clavé a crear-les, en haver assolit tothom el dret d'associar-se, unes, les que s'han entossudit en no voler-se renovar, han esdevingut una

cosa anacrònica, inactual; altres han evolucionat vers un tipus diferent: el tipus Orfeó Català, que venia a complir un altra missió no menys importantíssima: avivar el sentiment patriòtic.

Sortosament, el conjunt de l'obra realitzada per totes aquestes agrupacions catalanesques, que amb noms variats i objectius diversos, han estat abrandant durant tants anys el foc patriòtic a la nostra terra, ha pogut cristallitzar en el catalanisme polític. La política és l'arma amprada modernament per a fer triomfar els més alts ideals i realitzar les més generoses concepcions. La política no és ja solament l'art de governar, sinó també el procediment més eficaç de l'hora present.

Catalunya deurà molt—no hem pas de negar-ho—a les agrupacions catalanesques suara al·ludides; però Catalunya mai no recobrirà la seva llibertat sense la vigorosa acció política que està desenrotllant.

No volem dir, amb això, que tots aquests organismes escampats per la nostra terra hagin de desaparèixer. No. El que volem dir és que ha arribat l'hora del catalanisme polític, pràctic. I totes aquestes entitats a les quals alludim hauran d'emmarcar les seves activitats dintre les exigències de les noves normes, si no volen esdevenir, com els agrupaments corals que avui encara s'entesten en continuar la línia traçada per Clavé, en una cosa inactual i anacrònica.

Trasplantar el sentiment patriòtic d'Irlanda a la metròpoli anglesa fóra ridícul. Un home que després de passar molts anys a la presó, en alliberar-lo anyorés el captiveri, faria riure. Una cosa semblant ocorreria amb les agrupacions que vulguessin, aprovat l'Estatut, continuar oficiant de vestals d'un sentimentalisme morbosament ineficaç.

NEËFIT

TOTHOM ES DECLARA FEDERAL, I MOLTS DISSENTIXEN DE LES DOCTRINES DE PI I MARGALL QUAN ES TRACTA D'APLICAR-LES A CATALUNYA.

SOCIALS

La tasca del Centre de Dependents

La premsa local ha publicat aquests dies unes Bases d'Acomiadament aprovades pel Jurat Mixte d'Escriptori, Banca i Borsa.

Cal suposar que els vocals del Jurat Mixte s'han mogut inspirats per les indicacions suggerides per les entitats que els portaren a complir una missió tan delicada com és la de procurar armonitzar els interessos patronals amb els anhels continuats de millora dels obrers.

Considerem encertada i digna d'elogi la tasca que realitza el Centre de Dependents del Comerç i de la Indústria, puix malgrat no comptar encara amb l'apoi moral i material d'un gran sector d'empleats d'escriptori, segueix sense defallir una orientació que li permet assolir amb línies generals el millorament col·lectiu de les condicions de treball de tots els obrers de la nostra classe.

Tot retret o censura dedicat a aquells dependents que miren amb indiferència o hostilitat l'obra del Centre de Dependents serà petit amb comparació del que mereixen aquests companys, que donen la sensació d'ésser morts socialment, i que de fet no fan altra cosa que la de saboteig continuat de tota orientació reivindicadora.

Aquesta indiferència entre els dependents d'escriptori no és nova, puix encara era molt més acusada en èpoques pretèrites, això ens porta a tenir l'esperança que poc a poc anirà imposant-se el sentit comú i arribarà el moment que tots com un sol home ajudarem al millorament col·lectiu, encara que no sigui per altre motiu que per egoisme individual.

De moment, però, aquesta falta de solidaritat barrava el pas per a intentar tota millora social amb possibilitats d'èxit, puix no hi havia mitjans per a emprar mètodes contundents encaminats a implantar una millora, car la vaga era i és encara una utopia entre la nostra gent.

Els Jurats Mixtes vénen a facilitar les nostres tasques, car des d'ells paulatinament es van logrant coses positives que esdevenen una millora efectiva pels dependents. I no solament de caràcter general, puix les reclamacions particulars

per acomiadaments, rebaixa de jornal, incompliment de contractes o per altres conceptes són tots resolts gratuïtament i sempre amb equitat i justícia.

Infundadament hi ha qui ha erugut veure en el règim d'Organització Corporativa un instrument polític, alegant que en forma més rudimentària fou ja creat per Primo de Rivera i ara millorat per l'adveniment del nou règim. Això és una equivocació. En tots els països socialment avançats funcionen institucions similars als Jurats Mixtes, puix que arreu hi ha la tendència a eliminar les lluites virulentes de classe i encaminar-les vers una millor humanització. A Espanya no és tampoc una cosa nova originària dels últims anys, els grans pensadors de la Primera República ja ho preconitzaven i Pi i Margall, recollint l'ambient de progrés social que es respirava en els sectors obrers dels principals països d'Europa, els posava com una reivindicació social immediata en el seu programa de govern de l'any 1873.

El Centre de Dependents, amb una visió clara de la realitat actual, ha enviat delegats als Jurats Mixtes que cuidin de portar a la realitat aquelles reivindicacions immediates que es consideren necessàries i realitzables.

Caldria que tots els dependents de la ciutat reaccionessin, per a donar-se compte de la tasca fecunda que porta a cap el Centre de Dependents, puix que si així ho feien tenim la plena seguretat que cap deixaria de prestar-hi la seva col·laboració, el que fóra l'arma més eficaç per arribar en el camí del progrés social fins allà on les possibilitats econòmiques del moment permetés.

En successius articles estudiarem les Bases aprovades.

UN DEPENDENT D'ESCRITORI

Alfons de Borbó, apunyegat

Marsella, 13.—En desembarcar a Marsella del vaixell "Strathaird" l'ex-rei, un obrer espanyol se li va apropar propinant-li varis cops de puny.

La policia el va detindre i es creu que serà sotmès a un judici de faltes.